

Proslov u hrobu - Mgr. Šárka Bumbová - 29. 8. 2012

Tak jako skřivánek nad českými poli na jaře vždy švitoří jako první, tak i Eleonora Ehrenbergerová svým koloraturním sopránem oživovala první občasná vystoupení českých oper nejprve ve Stavovském divadle, později jako primadona v českém „Prozatímním divadle“.

Zpívala „Mařenku“ při premiéře Smetanovy Prodané nevěsty. Při slavnostním pokládání základních kamenů k Národnímu divadlu v roce 1868 zpívala Jitku při premiéře Dalibora.

Při slavnostním otevření Národního divadla v roce 1881 zpívala v Libuši první žnečku Přemysla Oráče. Zaskvěla se touto idylickou scénkou i při znovuootevření Národního divadla v roce 1883. To již byla řádnou členkou Národního divadla, bohužel jen krátce do roku 1885, kdy odchází do důchodu.

Unavena svou kariérou i ztrátou svých blízkých, odchází v roce 1889 do Ondřejova, kde si postavila vzdušnou secesní vilu „Leonoru“ a je vlastně i mecenáškou Fričovy stavby hvězdárny, protože poskytla Fričovi možnost postavit si na její zahradě provizorní „dřevěnou observatoř“, kde mohli přes léto pozorovat oblohu, než Fanta dokončil jejich pracovnu.

Vila Leonora se tak stala „geniem loci“, kde se scházeli umělci a vědci. Zde také dva měsíce před svými osmdesátými narozeninami zemřela, smířená s celým světem, šťastná, že svým uměním přispěla k základům české národní opery.